Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 12 DECEMBRE 1942 SỐ 142

THIÊN-ÂN VÔ-GIÁ

«Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài không xiết kể!»

(II Cô-rinh-tô 9 : 15)

THEO lịch-sử loài người, kể từ khi bọn chăn chiên nghe thiên-sứ hát : «Sáng danh Chúa trên các từng trời rất cao, bình-an dưới đất, ân-trạch cho loài người» (Lu 2: 14), thì mỗi thế-kỷ sau chiến-tranh khủng-khiếp càng lan rộng hơn và càng ác-liệt hơn. Ấy vậy, chúng ta đương sống trong những thời-kỳ nguy-hiểm trước khi Đức Chúa Jêsus tái-lâm. Trong những ngày sầu-thảm, đau-đớn nầy, muốn được tiếng chuông Noël vui-vẻ kêu vang trong lòng, và được nghe tiếng hát bình-an, thì người tín-đồ chẳng những phải kỷ-niệm sự giáng-sanh HÀI-NHI CHRIST bởi nữ-đồng-trinh tại Bết-lê-hem, nhưng cũng phải luôn luôn nhận-biết «sự ban cho không xiết kể» đó là Chúa Jêsus, vẫn hoàn-toàn cai-trị tấm lòng, đời sống, và việc mình làm.

Sự ban cho lạ-lùng!

TRONG thơ II Cô-rinh-tô đoạn 8 và 9, Sứ-đồ Phao-lô giải nghĩa những lẽ cốt-yếu về công-việc quản-gia của tín-đồ, là phải để trên lương-tâm phận-sự và đặc-ân dâng của-cải cho Chúa, thì câu cuối-cùng bỗng-nhiên ông kêu-la : «Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài không xiết kể!» Đều ấy há không có nghĩa gì sao? Dường như ông thấy sự ban cho ấy cao-quý và lạ-lùng quá, mà kẻ nhận ơn thì không xứng-đáng chi hết. «Đức Chúa Trời ban Con một của Ngài....» (Gi. 3: 16). Lạ-lùng thay! Em-ma-nu-ên, Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta! Thật Ngôi-Lời đã trở nên xác-thịt (Gi. 1: 14; Ê-sai 7: 14). Ôi! Ước gì thế-giới tiếp-nhận «sự ban cho không xiết kể» nầy từ tấm lòng yêu-thương của Đức Chúa Trời, để được hòa-thuận với Ngài. Như vậy, sự bình-an của Chúa thành ra sự bình-an của họ, và họ mới thật được thoát khỏi chiến-tranh.

Sự ban cho vô-giá!

TRONG những ngày chiến-tranh nầy, có lẽ có tín-đồ tưởng nên giảm bớt số tiền dâng và các món chi-tiêu về việc Chúa. Nhưng Đức Chúa

CẦU-NGUYỆN KHẨN-THIẾT!

TẤN thảm-kịch chiến-tranh đương diễn khắp năm châu. Máu chảy thành sông, xương chất thành núi. Nạn đói-kém, dịch-lệ dường như sắp xảy ra khắp nơi. Thật thế-giới đương ở trong cơn đại-nạn! Nhưng, tạ ơn Chúa, xứ Đông-Pháp vẫn được hòa-bình, nhờ sự khôn-ngoan của các nhà cầm quyền.

Trong kỳ lễ Giáng-sanh nầy, anh em hãy khẩn-thiết cầu-xin Chúa giảm-bớt những ngày đau-đớn sầu-bi nầy bởi rút ngắn chiến-tranh. Bản-báo rất ước-mong các tín-đồ dắt-đem nhiều linh-hồn đến Ngôi Ơn-phước, để chờ-đợi «Chúa Bình-An,» tức Đức Chúa Jêsus-Christ, mau tái-lâm mà thiết-lập sự thái-bình trên mặt đất. — *T. K. B.*

Trời bởi lòng yêu-thương đã ban cho và đang ban cho rất nhiều. Dầu trong đời Cựu-ước thế-giới tội-lỗi đã chối-bỏ và giết chết những sứ-giả mà Đức Chúa Trời sai đi cảnh-cáo, chỉ-bảo họ con đường ngay-thẳng và bình-an, nhưng Ngài không tiếc Con một Ngài; trái lại, Ngài sai Con ấy đền tội cho một thế-giới hư-mất, ngõ hầu loài người hối-cải và tiếp-nhận Ngài làm Cứu-Chúa. Thế thì, sự ban cho nầy thật quí giá «không xiết kể», và ta không thể lấy tiền-bạc, nhà-cửa, đất-ruộng hay ức-triệu thế-giới mà đánh giá được đâu.

Sự ban cho phổ-thông

Lạ thay, sự ban cho nầy là cho mọi người, không phải chỉ cho một vài người thôi! Có một điều mầu-nhiệm trong đời sống, ấy là những kẻ nào cần lễ-vật ít, thì lại nhận được nhiều; còn những kẻ cần lễ-vật nhiều, lại nhận được ít. Nhưng sự ban cho «không xiết kể» của Đức Chúa Trời, tức là «Chúa Bình-An» là cho từng người và hết thảy mọi người. Sự ban cho ấy gồm-tóm hết cả sự cần-dùng gấp-rút hơn hết của hết thảy mọi người trong mọi nước. Chúng ta không thể trả giá để mua sự ban cho ấy. Nhiều tín-đồ rất ao-ước, thèm-thuồng điều tưởng rằng bởi cầu-nguyện, hầu việc, và hy-sinh mà họ có thể trả giá sự ban cho ấy, là Đức Chúa Jêsus. Nhưng bởi cách ấy chúng ta chỉ tỏ ra mình biết ơn mà thôi, vì chúng ta không bao giờ có thể trả giá để mua sự ban cho ấy được. Nếu có bạn-hữu gởi lễ-vật cho mình, thì chúng ta đâu dám nghĩ rằng rồi mình phải trả tiền mua lễ-vật đó, e rằng sẽ làm mếch lòng bạn. Cũng vậy, Chúa ban cho, chúng ta bèn nhận lấy cách nhưng-không. «Các ngươi đã bị bán nhưng-không; cũng sẽ được chuộc lại chẳng bằng tiền-bạc» (Ê-sai 52: 3). Ôi! hỡi độc-giả yêu-quí, nếu anh em còn chưa nhận sự ban cho ấy, tức Đức Chúa Jêsus, thì bây giờ há không nhận sao?

Hãy tiếp-nhận sự ban cho ấy

HỠI độc-giả chưa tin theo Đấng Christ, anh em có dám từ-chối sự ban cho yêu-thương nầy của Đức Chúa Trời không? Phải chăng Đức Chúa Jêsus trở về cùng Cha Ngài trên trời, trình rằng: «Thưa Cha, Con đã gõ cửa lòng những người tội-lỗi vô-tín nầy, Con đã nài-xin họ để Con ngự vào lòng họ; nhưng họ không muốn mở lòng ra cho Con, họ từ-chối không nhận Con là Cứu-Chúa»? Anh em có dám cứ làm buồn lòng yêu-thương của Đức Chúa Trời như thế không? Giày-đạp lòng yêu-thương của Đức Chúa Trời, vất-bỏ sự ban cho của Ngài, đó là tội nặng hơn hết. Vậy, kỳ lễ Chúa giáng-sanh nầy, trong khi còn dịp-tiện, xin anh em hãy đến cùng Ngài. Hãy cầu-nguyện rằng: «Lạy Chúa, con đã phạm tội cùng Ngài, con không xứng-đáng Ngài yêu-thương con, nhưng con đến cùng Ngài, nhận sự ban cho của Ngài, là Chúa Jêsus, và nhờ ơn Ngài, trọn đời con thuộc về Ngài.»

Biết ơn Chúa, ta dâng thân hầu việc

HỠI độc-giả tín-đồ, mặc dầu không mua được sự ban cho nhưng-không đó, nhưng mạng sống được cứu-chuộc của mình đòi chúng ta phải tỏ lòng biết ơn đối với sự yêu-thương vô-cùng của Chúa, vì «khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết» (Rô 5: 8). Ôi! Chúng ta hãy «tạ ơn Đức Chúa Trời» mà dâng trọn lòng cho Chúa, cư-xử thánh-khiết, được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh mà hầu việc, để dắt-đem nhiều linh-hồn hư-mất đến sự cứu-rỗi, và được sống đời đời. Vậy, kỳ lễ giáng-sanh nầy, chúng ta chẳng những chỉ hát bằng môi-miệng, nhưng phải từ lòng mình cầu-nguyện rằng:

«Dầu cả hạnh-phước thế-gian về tôi,
Đem dâng cho Chúa kể là nhỏ quá;
Suy-gẫm thương-xót lạ-lùng của Ngài,
Khiến tôi phải dâng thần, linh, thân cả.»

— *T. K. B.*